

ירושלים

אין זה מענייני
מי סבל יותר ממי.
אני מתעניינת
באנשים שמתגברים.

פעם כשאבי היה ילד
פגעה אבן בראשו.
המקום לעולם לא יצמח שיער.
אצבעותינו גששו אחר הנקודה הרכה
והחידה שבה: הילד שנפל
נעמד. דלי מלא אגסים
מברך אותו בכניסתו לבית אמו.
האגסים אינם בוכים.
מאוחר יותר, החבר שזרק את האבן
אומר שכיוון לציפור.
ואבי מגדל כנפיים.

לכל אחד נקודה רכה משלו:
משהו שהחיים שכחו להעניק לנו.
איש בונה לעצמו בית ומכריז,
"כעת אני יליד המקום."
אישה מדברת עם עץ במקום עם
בנה. והזיתים באים.
בשירו של ילד נכתב
"אני לא אוהב מלחמות,
הן נגמרות במצבות."
הוא מצייר ציפור בעלת כנפיים
רחבות כל כך שיוכלו לכסות שני גגות באחת.

מדוע אנו איטיים כל כך?
חיילים צרים על בית מרקחת:
רובים גדולים, כדורים קטנים.

אם תטה את ראשך רק מעט
זה מגוחך.

יש מקום במוח
בו שנאה לא תצמח.
אני נוגעת בחידה: רוח, וזרעים.
משהו ננעץ בנו בשנתנו.

כבר מאוחר אבל השאר מגיע אחריו.

כתפיים

אדם חוצה את הרחוב בגשם,
דורך ברכות, מביט פעמיים לצפון ודרום:
זהו בנו הנם על כתפו.

אין לאפשר לרכב עובר להתיזו במים,
אין לאפשר לו להתקרב לצלו.

איש זה נושא את המשא היקר ביקום,
אבל הוא אינו מסומן.
לא נרשם על מעילו "שביר"
או "זהירות".

אוזניו נמלאות בנשימתו.
הוא שומע המהום מחלומו של הילד
בתוך תוכו.

לא נוכל עוד להמשיך
ולחיות בעולם הזה
לולא נהיה נכונים לעשות כמותו
זה עם זה.

הרחוב רק ילך ויתרחב.
הגשם לעולם לא יחדל מלרדת.

שתי ארצות

עור זוכר את אורך השנים המצטבר
כשבעור לא נגעו, מנהרה אפורה
יחידה, נוצה שנשכחה מזנב
ציפור, מסתחררת על המדרגה,
מסולקת בידי מי שמעולם לא הבחין
שהיתה זו נוצה. עור אכל, פסע,
ישן לבדו, ידע להרים יד
"להתראות". אבל עור חש
שמעולם לא נראה, לא הוכר
כיבשה על המפה, חוטם כמו עיר,
ירך כמו עיר, צריח מסגד זוהר
ומאות מסדרונים צרים של קינמון וחבל.

לעור היתה תקווה, זה מה שעור עושה.
מגליד את המקומות שנצלקו, סולל כביש.
אהבה פירושה שאתה נושם בשתי ארצות.
ועור זוכר - דשא מחטני, משיי,
עמוק בתוך הכיס הסודי של עור.
אפילו כעת, כשעור אינו לבד,
הוא זוכר את תחושת הבדידות ומודה למשהו
גדול יותר
שיש תיירים, שאנשים מגיעים למקומות
גדולים מהם.